

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΚΚΕΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Ἔτος Β'

Ζάκυνθος 1-16 Ἀπριλίου 1926

Τεύχος 15ον

Τιμᾶται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Ἡ μεγάλη καθυστέρησις»	Α. Ι. Ζ.
«Σὺ δὲ καλὸς»	Παύλου Κωνσταντίνου
«Ὅθιμος Φθινοπώριος»	Μετάρρασις Σπ. Δε-Βιάζη
«Ἐξένη ποιήτης»	Μετάρρασις Γ. Σημηριώτη
«Ὁδὴ Φωσκόλου»	Μετάρρασις Διον. Δάση
α. Ἀπὸ τὴν ἔρωτα τοῦ Πετράρχη»	Ἐπατηνησία
Ἦταν Γ. αμμένο»	Θεοχ. Β. Ζησιάδη
«Ὅταν ἔδωκε ὁ ἥλιος»	Ν. Α. Λαμπροπούλου
«Σ' ἐκεῖ ἡ ποὺ μὲ νοιώθη»	Ποίημα Α. Χ.
«Ἄνὰ τὸν μοσιχὸν κόσμον»	Μ. Μ.
«Ζακυνθινὸς στίχος»	Α. Ι. Ζώντου
«Ἠέθο.» Ποίημα	Δον. Γ. Τσακκιάνου
«Τί γίνεται ἐξω ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο»	Α. Κ. Ξένο»
«Αἱ κρίσεις τοῦ τύπου διὰ τὸ περιοδικὸν μας»	
Γραμματοκεινώτιον, Νεκρολογία, Βιβλιοκρισία, Κοινωνικά κτλ.	

ταύτης—μεγάλη Πέμπτη—ποῦ γράφομεν τὰς γραμμάς ταύτας δὲν μᾶς ἐστάλησαν ἀκόμη οὔτε οἱ τίτλοι τοῦ Περιοδικοῦ μας, οὔτε τὰ ὑπόλοιπα φύλλα, οὔτε αἱ συνέχειαι τῶν δύο δημοσιευομένων ἔργων «Ἐξως αἰώνιος» καὶ «Ἱατρικαὶ μελέται» τοῦ κ. Ἰω. Ἀγγελίδου, πρᾶγμα ποῦ μᾶς κάνει νὰ ἀναβάλωμεν τὴν συνέχειά των διὰ τὸ προσεχές, καὶ νὰ ἐκδώσωμεν, ἐὰν μέχρι τοῦ Σαββάτου δὲν λάβωμεν τοὺς τίτλους, τὸ παρὸν τεύχος χωρὶς τὸν νέον μας τίτλον.

Δι' ὅλα αὐτὰ ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀξιολύτους κ. κ. Συνδρομητὰς μας καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῶν χωρίων Ζακύνθου—πλὴν τεισάρων χωρίων—ποῦ δὲν ἐστειλαμεν καθόλου φύλλον καὶ ὑποσχόμεθα εἰς τοὺς τελευταίους πῶς μετὴν ἀνατύπωσιν ποῦ θὰ ὑποχρεωθῆ ὁ Κουλουμπῆς ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλομεν μύνησιν, νὰ κάμῃ, καὶ ὁ ὁποῖος

θὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα ποῦ ἔκαμε, θὰ σιελωμεν τὸ καθυστηρηθὲν φύλλον.

Ἦδη τὸ ἐνταῦθα Τυπογραφεῖον ἢ «Ἀδύγη» τῶν κ. κ. Κοντόγιωργα-Παισάλη, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πρὶν ἐξεδίδετο ἢ «Ἦ ὦ» καὶ τὸ ὁποῖον ἐπλουτίσθη τελευταίως μετὰ μηχανικὸν πιστήριον καὶ καινοουργίαν στοιχειὰ καταβάλλει ὅλας τὰς προσπαθείας, ὅπως παρουσιάσῃ τὸ περιοδικὸν μας ἐφάμιλλον τῶν ἐν ταῖς κεντρικαῖς πόλεσι ἐκδομένων περιοδικῶν καὶ νὰ καλύψῃ, διὰ τῆς ταχείας ἐκδόσεως, τὸν χρόνον τῆς μεγάλης καθυστηρήσεως τοῦ προηγουμένου τεύχους, ποῦ τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Κουλουμπῆ, τὸ ὁποῖον ἀποφύγομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν, ἐπροξένησεν.

A. I. Z.

Ἀπὸ τὸ κλῆμα τῆς ψυχῆς μου

Ἐκεῖνη ἡμερὰ μὲ ζέχασε

ΣΤΟ ΚΑΛΟ

—Στὸ καλὸ ἄστατη καὶ ἀπιστη παιδοῦλα...
—Στὸ καλὸ...

—Πήγαινε στὸ μακρὸν κί' εὐτυχομένο τόπο, ἐκεῖ ποῦ οἱ χαρὲς οἱ ἀτέλειωτες καὶ εὐτυχίες βουσιλεύουν καὶ ποῦ ἡ ἀγάπη ἢ νῆα σὲ προσμένει...

—Πήγαινε ἤσυχη... Ἐγγυαλιστὴ σκλάβα τῆς καρδιάς καὶ τοῦ νοῦ μου, χωρὶς δόλου νὰ συλλογᾷσαι τὴ παλῆά σου ἀγάπη... χωρὶς δόλου νὰ θυμᾶσαι τὸ φτωχὸ κορμί ποῦ ἡ ἀρησιὰ σου τόκανε κουφάρι.

—Πήγαινε ἐκεῖ ποῦ ἡ εὐτυχία σὲ προσμένει...

—Τῶν μαύρων σου ματιῶν ἢ ἀνάμνησι βλαβερὰ καὶ αἰώνια θάνα χαραγμένη στὴ θλιμμένη καρδιά μου...

—Μὰ ἐγὼ ὅμως, ὅπως καὶ ὅταν ἦσουν ἐδῶ τρελλὰ ἀγάπαγα, ἐπύναγα γιὰ σένα, μαραινόμενα, καὶ τώρα ποῦ θάσαι στὴ ξενητεία... στὰ ἔρημα τὰ ξένα θὰ κλαίω ποῦ πολὺ... θὰ στενάζω... τρελλὸς θὰ γυρνῶ στῆς μοναξιάς,

καρδιοκλέφτρα μικροῦλα.

—Ναὶ θὰ κλαίω ποῦ πολὺ ἄστατη παιδοῦλα...

—Κί' ὅταν σὺ τῆ σαρκικῆ καὶ ἀτιμῆ ἀγάπῃ, ποῦ αὐτὴ ἡ καρδιά σου γυρεύει τὴ χορτάει, δὲταν βρεθῆς ξένη... ἔρημη στὸ κόσμῳ... βουτηγμένη στὸ βό βορο τῆς ἀτιμίας, θυμῆσου πῶς σὲ κάποιος τόπο μένει—στὴ Κόρινθο—μὴ ἀγάπῃ, μὴ ἀγάπῃ ἰδανικῇ ποῦ γιὰ σένα πονᾷ καὶ τότε ἔλα, ἢ καρδιά μου ἢ φτωχῆ, σὶ ὀρκίζομαι στὰ κόκκαλα ἐνὸς ἱεροῦ κορμιοῦ πῶς ποτὲ... ποτὲ δὲ θάναφέρῃ τὸ γιομάτο πίκρα παρελθόν σου. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν θέλω ποτὲ... ποτὲ νὰ γίνῃ. Σὲ θέλω νὰ σὲ εἶδῳ βλατιλισσα στὰ διαμάντι βουτυγμένη... Ἐπιλωμένη στὰ χρυσάρια...

—Στὸ καλὸ... στὸ καλὸ ἀγάπη μου ποῦται ἢ πρώτη ποῦ ἀγάπησα ἀλλὰ κί' ἢ τελευταία...

—Στὸ καλὸ...

Κόρινθος

Παῦλος Κανιάρης

Ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλον

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ὀρτίσι
κατὰ μετὰφρασιν τῆς κ. Μαρ. Μινώτου
μετὰ ὠρολόρου τῆς ἰδίας

ΟΥΤΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

Ἱστορικὸν δράμα εἰς ἀράξεις τέσσαρας

ὑπὸ Ριχάρδου Καστελβέκιου

3 Μετάφρασις: Λεωρίδωνος Δε-Βιάζη (Ἐυνέχεια)

Κόμης (εἰσέρχεται χαρούμενος καὶ ζωηρότατος) Δούλος σας, γυναϊκά μου ἀγαπητή.

Ἐλένη. Καλῶς ἤλθατε, κύριε.

Κόμης Σπουδαῖες εἰδήσεις.

Ἐλένη. Ποῖες;

Κόμης. Ξαναγίνεται τὸ Ἰστυτοῦτο! Τὸ Ἰστυτοῦτο τῶν σοφῶν, ποῦ μετὰ τὴ δημοκρατία τῆς Τρισσαλπίνας, μαζί μετὰ τὰ κατεπιγράφηκε ξαναἰδρύνεται τώρα. Νὰ με πιστεῦσετε. Πρὸ ὀλίγου μου τῶπε ἢ αὐτοῦ Ἐψηλότητα ὁ Ἀνυβασιλέας. Τὸ διάταγμα εἶναι βέβαιο καὶ θέλει νὰ ξαναγίνεται μετὰ ὅλα τὰ ἐπιπλα καινούρια καὶ μετὰ σοφοὺς καινούριους.

Φώσκολος (κατ' ἑαυτὸν) Κενόδοξε καὶ ἀγοράμματα.

Κόμης. (ἰδὼν αὐτὸν) Πῶς; ἐδῶ εἶσατε; (σιγὰ, σιγὰ) κουνούπι μ' ἔγεινε. Καλὴ μέρα φίλε μου, ξαναγίνεται τὸ Ἰστυτοῦτο!

Φώσκολος. (Σηκόνεται καὶ προχωρεῖ, μετὰ εἰρωνεία.) Τὸ ἦκουσα. Τὰ συγχαρητήριά μου.

Κόμης. Βέβαια στὴ στιγμή ἔγεινε, κατὰ τὸ Γαλλικὸ σύστημα. Ἦ ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, εἶναι περὶφημοὶ οἱ Γάλλοι γιὰ τὴ γληγοράδα τους. Τὶ ἐπιτηδεύειτε! *Allez, vite, pressez vous!* Ὅταν δίδουνε μία διαταγή, γίνεται ἀμέσως.

Φώσκολος. Εἶναι ἀλήθεια. Ἄρκεϊ νὰ εἶδωμε μετὰ πόση ταχύτητα ἐγύμνωσαν τὴν πόλιν ἀπὸ ἀριστοτεχνήματα τέχνης, καὶ μετὰ ποῖα εὐκολία ἔγεινε τὸ κουβάλισμα, γιὰ τὸ Παρίσι.

Κόμης. Παραπολύ καλὰ ἔκαμαν. Τοὺς κατηγορεῖτε; Τὰ εἰσεῖλαν στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ διατηροῦνται καλύτερα. Σεῖς τὰ πάντα κατηγορεῖτε, εἶσθαι περίεργος ἄνθρωπος!

Φώσκολος. Νὰ τοὺς συμβουλευστέ νὰ κουβαλήσουνε καὶ τὸ Ντουόμο στὸ Παρίσι.

Κόμης. Πρὸς γινῶσι σας. Ἀηδιάζω τὴ σῆτυρα (σιγὰ) δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸν ἄγριο ποιητή!

Ἐλένη. (Πρὸς τὸν κόμητα) αὐτοῦστοὺς καινούριους σοφοὺς τοὺς ὠνόμασαν;

Κόμης. Βεβαίως. Μάλιστα σήμερον θὰ γίνῃ ἢ παρουσία πρὸς τὴν αὐτοῦ Ἐψηλότητα μετὰ ἐπίσημη ὑποδοχή. Ἐγὼ ποῦ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας, θὰ τοὺς παρουσιάσω. (πρὸς τὸν Φώσκολον.) Μεγάλος εἶναι ὁ κατάλογος. Σεῖς ὅμως δὲν εἶσατε.

Φώσκολος. ὦ! τί μου λέγετε.

Κόμης. Ὁ Ὀριάνης καὶ ὁ Πιάτζης, ἀστρονόμοι, εἶναι οἱ πρῶτοι. Ὁ Βόσης, ὁ Μοσκιάτης, ὁ Σκάρπας καὶ ὁ σατυρικὸς Μορτσέλης...

Φώσκολος. Καὶ ἐκ τῶν φιλολόγων;

Κόμης. Ὁ Μόντης.

Φώσκολος. Καὶ ἔπειτα;

Κόμης. Μόντης.

Φώσκολος. Μόνος;

Κόμης. Καὶ δὲν ἄρκεϊ γιὰ ὅλους;

Φώσκολος. Τὸν συγχαίρομαι.

Κόμης. (Μετὰ ζωηρότητα.) Ὁ Μόντης! ἔξοχη διάνοια. Ποιητὴς τῆς Αὐλῆς! φίλος ἀγαπητὸς μου καὶ τῆς συζύγου μου; Ἄνδρας συνετὸς, τίμος, καὶ μετὰ μεγάλη πολυμάθεια. Ποῖος μπορεῖ νὰ γράψῃ καλύτερο ποίημα ἀπὸ τὴ *Visione*; (1)

Φώσκολος (χαμογελῶν) *Visione!* ἀλήθεια. Πανυγηρικό ποίημα!

Κόμης. Δὲ σολαίνετε, σατυρικὸ ποιητὴ; Κάμετε καὶ σεῖς ἓνα ὁμοιο, γιὰ νὰ λάβετε τὸ παράσημο, καὶ τότε καὶ ἐγὼ θὰ σὰς ἐπαινήσω.

Φώσκολος. Γιὰ τὸ παράσημο καὶ κυκλοφορεῖ...

Κόμης. Ναί, τὸ ξέρω! Ἐκεῖνο τὸ ἐπίγραμμα γιὰ τοὺς κλέφτας καὶ τοὺς στανροὺς. (2) Πέσιέ μου ἐμπιστεύτικο, σεῖς τὸ ἐγράψατε;

Φώσκολος (θυμωμένος) Κύριε!

Κόμης (γελῶν) Ἔτσι λέγουνε.

Φώσκολος. Ἴσως σεῖς.

Κόμης. Ἐγὼ ὄχι. Ἀλήθεια, ἀγαπητέ, ἐησιμόνησα. Εἶδα τὴ φυλλαδοῦλα, ποῦ ἐδημοσιεύσατε.

Φώσκολος. Τὶ φυλλαδοῦλα Κύριε;

Κόμης. Τοὺς Τάφους.

Φώσκολος (μὲ εἰρωνείαν). Πῶς σὰς φαίνονται;

Κόμης. Ἐ! ἔτσι καὶ ἔτσι...δὲν εἶναι ἀσχημοί. Ὑπάρχουνε καλοὶ στίχοι, ἀλλὰ πολὺ σκοτεινοί.

Φώσκολος. Εἶναι γραμμένοι μὲ πολὺ σκέψη.

Κόμης. Ναί, ἀλήθεια θάναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τὴν ποίησή σας.

Φώσκολος. Ἀφέντη, σιῶρ κόντε, δὲν φταίω ἐγὼ, μὲ συγχωρεῖτε.

Κόμης. Ἀκούσατέ με, θὰ σὰς δώσω μία καλὴ συμβουλὴ. Ἀγαπῶ τὸ πνεῦμα σας, ἐπαινῶ τὸ τάλαντό σας, ἀλλὰ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδω...δὲ ξέρω ἂν μὲ ἐννοεῖτε;

Φώσκολος (καθ' ἑαυτὸν) Τέλος πάντων ἦλθαμε στὸ ψιτό!

Κόμης. Νὰ σὰς τὸ εἰπῶ;

Φώσκολος. Ναί, νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε.

Κόμης. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ βλέπω ἀπὸ τὴ διάνοιά σας τοὺς καρπούς, ὅπως σήμερα κάνουνε ὅλοι καλὴ χρῆση.

Φώσκολος. Καλὴ χρῆση! Μὲ ποῖο τρόπο;

Κόμης. Θὰ ξυγηθῶ καλύτερα.

Φώσκολος. Κοντέσσα προσέξατε, παρακαλῶ.

Κόμης. Ἴδού, ἀγαπητέ, τὶ ὠφέλεια σὰς ἔδωσαν; Καμμία. Εἶσθε ἀκόμη πτωχὸς καὶ δυστυχής. **Οἱ Τάφοι** ἀπονομάμου θὰ ἔχουνε μιὰ ἀξία, ὅμως δὲν ἔχουνε ἓνα σκοπό. Κυριάζετε τούναντίον τὸν Μόντην.

Ἐγραφε τὴν *Visione* καὶ ἀμέσως ἔλαβε τὸ παράσημο. Δὲν μπορούμε νὰ τὰ ποῦμε *διὰ...* Ἐχετε πίστη σὲ μένανε. Γνωρίζω τὶ εἶπε γιὰ σὰς ὁ ἀνιβασιλεύς. Ἐεῖπε κατὰ λέξιν. «*C' est une tête montée, ποῦ ὁμιλεῖ ὡς σκέπτεται, καὶ σκέπτεται ὡς θέλλει. Pourmon malheur, μετὰ τῶν στρατιωτῶν μου ἔχω trois têtes montées, καὶ οἱ ὁτρεῖς ποιηταί, τὸν Φώσκολον, τὸν Γαρσαρινέτη καὶ τὸν Τσερώνη, ποῦ μοῦ ἐννασχολοῦνε περισσότερο ἀπὸ δέκα τάγματα.*» Ἡ φράση *tête montée* τοῦ ἀνιβασιλέως, ἤθελε νὰ πῆ περισσότερο. *Une tête qui n' est pas montée pour nous.* Λοιπὸν συμπεραίνω καὶ λέγω. Κάμετε ὅτι θέλετε, καὶ ἐὰν θέ εἰτε νὰ γράψετε, γράψετε. Εἶσθε νοικοκύρης. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχετε τόσιν μεγάλη ποιητικὴ φαντασία, γράψετε τέσσαρες στροφές γιὰ τὸν Ἄρχοντα, ποῦ σὰς πληρώνη. Σὰς δίνω ἓνα ὄρατο θέμα, γράψετε μία φδὴ, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἓνα παράσημο.

Φώσκολος. Εὐχαριστῶ πολὺ τὸ σιῶρ Κόντε, γιὰ τὴ συμβουλὴ, ἀλλ' ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ μὲ τὴ συνηθισμένη μου εἰλιζόμηναι. Ὁ Ἄρχοντας ποῦ μὲ πληρώνει δὲν μπορῆ νὰ παραπονεθῆ ἂν ἀρνοῦμαι μὲ τοὺς πτωχοὺς μου σίχους; νὰ εἶμαι ὑποτέλης. Ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς στρατιώτης ἐκτελῶ τὸ καθήκον μου. Ἀγωνίζομαι μὲ τὸ σπαθὶ (3) ἀλλὰ δὲν κρατῶ τὸ θυματό. Ὡς πρὸς τὴν Ὁδὴ, ποῦ προτείνετε ἢ συμβουλεύετε, μάθειτε, κόντε μου, πῶς ἐγὼ δὲ γράφω ὑποχρεωτικούς σίχους.

Κόμης (μὲ πείσμα) Δὲν ξέρω τι νὰ πῶ, ἀγαπητέ μου, δυστυχία σας, θὰ μείνετε...

Φώσκολος. Πῶς; ἀφέντη σιῶρ κόντε;

Κόμης. Ἐκεῖνος ποῦ εἶσθε τώρα.
(ἀκολουθεῖ ἡ τρίτη πράξις)

Προσεχῶς

Ἡ ΠΕΛΟΠΟΝΗΣΟΣ ΠΕΡΙ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ ΙΖ' ΑΙΩΝΟΣ

Κατὰ τὸν Πέτρον Ἡνωτώνιον Πατρίστικον ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Λαυρ. De-Βιάζη.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟΥ CÉRARD DE NERYAL

ΤΟΥ ANDRÉ CHÉNIER

ΟΙ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

*Ποῦναι οἱ ἀγριωμένοι;
στοὺς τάφους γύραν αὐτὰ!...
εἶναι αὐτὸ ἐδουλοῦσθαι,
αὐτὸ ὄρατ' ἔχουν φωτῆ!*

*Μ' ἀγγέλους αὐρωατοῦνε
σὲ βάθρ' αἰωνία,
πὶ ὕμνους δὲ τραγουδοῦνε
ἀγνοῦς σὴν Παναριά.*

*Χλωροῦν ἀρρωθιασμένη,
αὐρῶνα ὁροσέρη,
κ' ἐσὶν ἐγκραταζομένη
αὐτὸ ἢ γύρῃ σ' εἶχε αὐτῆ.*

*Γελοῦσαν θεῖες λαμπαράδες
στὰ μάτια σας βαθιά!
Ξανὰ ὠ ὀνοστὲς λαμπαράδες
ἀνάψετε φητῆ!...*

Μετάφρ.

Γ. Σημηριώτη

Μετάφρ.

Γ. Σημηριώτη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΩΔΗ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

Τὸ ἱερό σου ποῦ παιδί ἐγρίξ' ἀγοράζει
Ἐλπίς καμμιά δὲ μᾶνει πλεῖν πῶς θὰ πατήσω
Ζάκωντος, ποῦ τὴν ὄψιν σου τὸ κ' με καθ' ἐφύζει
Τὸ Ἑλληνικὸ κ' ἡ ἀλοῖζ; τὰ στήθιά σου, στολιάζει
Ἀφ' τῆ στιγμῆ ποῦ ἡ θάλασσα μὲς' ἀπὸ τὸ
Τὴν Ἀφροδίτην ἔαφρισε καὶ τὸ παρθενιό της
Σ' ἀντίλασε χαμόγελο. Ἦ ἄπρη τὰ σύννεφά σου
Τὰ δέντρα ποῦ σιναπόζοιτε τοὺς κόμπους, τὰ
Ἄνοιγνῆτα δὲν ἀφικε τοῦ Ποιητῆ ἢ Δύ. κ

Ἦ ἀμίμητα ἐτραγοῦδῆσε τοῦ Ὀδυσσεῦς τῆ
Καὶ τ' ἀγριο κόμης ποῦδερνε πολὺπασ' ἐξορία
ὦ, τῆστιγμῆ ποῦ λάμπουσε ἀπὸ τιμῆκ' ἀνδρεία
Χρηθῶστε τὸ στέμα
Καὶ τῆ: Ἰθάκης φίλησε τ' ὀλόπετρο τὸ γῶμα.
Μονάχα τὸ τραγοῦδι τοῦ, ὦ Μητρική μου γῆ
Σοῦ στέλνει τὸ παιδί σου.
Τὸ ὄραφ' ἢ τὴν νὰ τὰ, ἢ μ' ἀλλοκρετῆ σιγῆ
Μακαρὰ ποῦ τὸ νησί σου.
(Κατὰ μετὰφρ. ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ) Δ. ΔΑΣΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

Η ΟΜΟΡΦΗ ΣΤΙΓΜΗ

«...Καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρωσ δ' ἀελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχεν»

Ὅταν μὲ πρωτοχτύπησε ὁ ἔρωσ στὴν καρδιά σὲ σὰς βροῆκ' ἀνακούφιση τραγούδια μου γλυκά.

Ποῦ εἶναι! Μάτιαί τις ζητᾶμε.

Δὲν θέλει ὁ ποιητὴς στὴ λυρική του:

Σ' ἀνόφελος ἐλπίδες, σὲ μάταιο καῦμό νὰ μείνη τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τίς εὐτυχισμένες ἡμέρες παρὰ μιὰ εἰκόνα μακρυνή, τρεμουλιαστικὴ σὰν ταξίδι ὄνειρου.

Ὁ Πετράρχης σὲ μιὰ ιδιόχειρη λατινικὴ σημειώσή του λέει πὼς στὰ νεανικά του χρόνια πρωτοεἶδε τὴ Λάουρα στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Ἀγ. Κιάριας στὸ Ανιγνόν:

Μέσ' τὰ γλυκοχαράμματα στίς ἔξη τοῦ Ἀ-
πολιουσῶ

Στὴ νεότητα δηλ. τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἡμέρας: Μὰ σὰν πληγώνει ὁ ἔρωτας καιρὸ δὲν λογαριάζει.

Ἄν καὶ βροσκοῦσαν καθὼς βλέπουμε σ' ἐκκλησιὰ καὶ εἶχεν ἐκεῖνη τὴν ὥρα τὴν ψυχὴ γεμισμένη θεῖες σκέψεις ποῦ ἔβγαζαν τὴν εὐσέβεια τῆς θρησκείας, ὁμως στὴν ἀγάπη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ.

Τὴν πραγματικὴ ὁμως θέρημ τοῦ ἔρωτος ὁ Πετράρχης ὁμολογεῖ πὼς ἔνοιωσε σὲ μιὰν ἀνδισμένη ἔξοχή:

Διαβαίνοντας τίς προσφιλεῖς ἀχτές.

Τότες:

Δίχτι λαμπρὸ ὁ ἔρωτας ξάπλωσε στὰ χοριάκια

* (*) Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη τοῦ Πετράρχη στὴ Λάουρα, ἀγάπη ποῦ τὸν ἐνέπνευσε τέτοια θαυμάσια συνθέτα ποῦ ὕμνος μεγαλύτερος σ' ἀγάπη ἀκόμη δὲν γράφηκε.

Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶν' ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοῦ στίχου ποῦ περιγράφει τὴ στιγμὴ ποῦ τὴν πρωτοεἶδε.

ἀπὸ χοροῦ ἐλαμπε καὶ ἀπὸ μαρογοιτάρια.

Ἴσως τ' ἀνακατεῖν καὶ νὰ συνενώνῃ τὸ πρῶτο τοῦ ἐπεισοδίου μ' αὐτὴ καὶ τὴν θέρημ ποῦ τὸν κατέλαβε;

Πράσινη μοῦ ἐφάνηκε ἀπάνου στὸ χοριάκι.

Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ χόριο ἢ ὁμοσερὴ ἀκτὴ ποῦ στὴ διάβα τοῦ ποιητοῦ κατέβηκε σ' αὐτὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό;

Νέα ἀγγελουδι φρεστωτό;

Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ γλυκὸ μέρος ποῦ θαύμασε μέσ' τὴν ἀναπνοὴ τῆς ἀνοίξεως τῆς Λάουρας τὰ μαλλιά:

Τὰ χοροσφένια τῆς μαλλιά ἀνέμωζεν ἢ αἶσα τυλίγοντάς ται σὲ μύριους μαγευτικὸς δεσμούς.

Σὰν τὸν ξαναεἶδε μόνη τῆς, ἕνα μετάξι ποῦ ὕφαινε, τέτιωσε στὸ χόριο καὶ εἶσι ὁ δρόμος ἦταν πράσινος:

Ἔτσι στὸ δίχτι μέσα μὲ βροῆκαν τυλιγμένο πόθος, χαρὰ, ἐλπίδα μὲ εἶχαν μαγευμένο.

Τὸ κάθε τι εἶναι μακρονά, μὰ καὶ κοντά. Ἡ ἀλληγορία ἀπλὴ νὰ μεταξὺ ἐμᾶς καὶ τῶν πραγμάτων μ' αὐτολοκία ὕφασμένη ἀπὸ ἀχτίδες. Τρεμουλιαστὸ πέπλο κορμασμένο ποῦ ἀπὸ μέσα του τὰ γύρω μικραίνουν καὶ τὰ χρώματα ἀλλάζουν. Καὶ δὲν ξέρω τί μαγευτικὸ εἶναι στοὺς ἤχους. Ἀνάμνηση, θέλητρο, ὄραμα, τίποτ' ἄλλο ποτέ.

Ὅταν στὰ ποιήματά του, ἔπει' ἀπὸ μερικὰ συνθέτα μουσαγωγεῖται ἢ λυρική προσποίησης ἤδη ὁ ἔρωσ κυριαρχεῖ σ' ὅλη του τὴν ψυχὴ. Ὁ Πετράρχης ἔχει μεταφερθεῖ μὲ ὑπεράνθρωπὴ δύναμη ἀπὸ τὸν πόθο, ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο, σὲ ἀπόκοιμα μέρη, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ κανένα ἀδάμαστο ἄλογο. Εἶναι ἕνα ἄγριο τρεγαλιό. Καὶ ὁμως καὶ αὐτὴ

ἢ δυνατὴ τρεγάλα εἶναι ἀοργητὴ παραβαλλόμενῃ μὲ τὴ φωνὴ τῆς Λάουρας ποῦ:

Ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τοῦ ἔρωτα, λεότερη, λω-
τρομένη

ἐμπρὸς πετᾶ.

Σὰν ὁ ποιητὴς φθάσει στὸ σημείο ποῦ ἡ τρελλὴ φλόγα προσηρῖζει, θὰ μαζέψῃ ἕνα καρπὸ σιάχτινο σὰν τὸ μῆλο τῆς κατορμῆτης παραδόσης. Καὶ νὰ. Ἀπιδεῖ' ἀπὸ τὴν τωρινὴν προσηρῖτητα τῆς γυναικὸς (ποῦ τὸν κάνει νὰ κλαίῃ καὶ μάταιο εἶναι ποῦ ὁ Ἀποίλης γελά γιὰτί:

Ἄνοιξη μαροστὰ μου ποτὲ δὲν θ' ἀντικρούσω σηζώνεται ἄλλη μιὰ φορὰ ἢ ἀνάμνησις. Τότες δὲν ἦταν σκεπασμένα τῆς Λάουρας τὰ μαλλιά. Ἦταν πράγματι συγκινημένη ἢ φάνηκε τέτοια στὸν ποιητὴ; Τὸ ἀλληγορικὸ τραγούδι:

Μέσ' τὸ γλυκὸ καιρὸ τῆς πρώτης ἐποχῆς

Παρουσιάστηξε ἴσως μιὰν ἀληθινὴν ἐρωτικὴν ἱστορία; Ἄρρεσε στὴν λατρευμένη του ἐκεῖνη ἢ ὑφωσίσωσις. Μιὰ μουσικὴ συμφωνία ἔδωσε πράγματι καὶ τοὺς δύο; Καὶ σὰν ὁ Πετράρχης εἶπε πολλὰ ἢ Λάουρα ἤδη συγκινημένη, τὸν λωπήθηκε ἀκόμη:

Μὰ σὰν ἡ Παναγία βαθεῖα συγκινημένη νὰ μὲ κοιτάξῃ εὐδόκησε καὶ γνώρισε καὶ εἶδε

νὰ μὲ κνκλώνουν ὁμοια ὁ πόθος καὶ ἡ ἀ-
μωρία
εὐσπλαγγικὰ μοῦ ἀπόδοσε τὴν πρώτη μου ἡσυχία.

Κι' ἦταν ὅλ' αὐτὰ ταξίδι φαντασίαι: πλατεμένης; Βέβαια κείνος ὁ πόντος καιρὸς θάναι γλυκὸς στὴ μνήμη τόσοσ ὅσο κανένας ἄλλος. Ἡ γλυκύτητα τῆς ἐποχῆς καὶ ἡ γυναικεία ὁμορφιὰ συγχίζονται στὴν ἴδια μαρεία. Εἶναι ἢ ἀνοιξίς ἢ ἡ Λάουρα ἐκεῖνη ποῦ στὸ δάσος προξενεῖ ὄργος καὶ σπ'θες στὸν οὐρανό; Τὰ μαλλιά τῆς διαλεχτῆς του νικοῦν στὴ σκόρπια λάμψη τῆς αὐγῆς τὴν ἀντανάκλαση τῶν πολύτιμων πετραγιῶν ποῦ μ' αὐτὰ εἶναι στολισμένη. Ὁ ἄνεμος τρωρεθὸς ἐφορμένος, χαῖδεύοντας τῆς ἀπαλοκομιάζει τὰ μαλλιά. Γορῖζει πρὸς τὸ ποιητὴ ποῦ τὴν κοιτάζει. Εἶναι μεθύσι. Ὁ Πετρά

ρχῆς δὲν ἔχει ἄλλον ἄ πῃ παρὰ φωτεινὰ λόγια: Σὲ διάφανο ἀσυνέφιαστο οὐρανὸ

ἀχτιδοβόλος τόσο, πότε δὲν μεσοοράνισε ὁ ἥλιος

καὶ τόσο ποιητολόγισμο τὸ Τόξον ἢ ὕψηλιος δὲν εἶδε νὰ φωτορολῇ λαμπρό.

Τέτοια ἦταν ἢ ἡμέρα ποῦ τὴν εἶδε. Καὶ ἢ Λάουρα μιλεῖ. Τί λέει; Ὁ Πετράρχης δὲν θὰ θυμάται. Τὰ μάγια τῶν ἤχων τὸν νίκησαν. Δὲν ἀκούει συλλαβὲς ἀπὸ φωνήεντα μὰ μελωδία. Ὅπως ὁ γεραστὸς διαπερνᾷ τὸ βλέμμα ἔτσι ἢ μουσικὴ ὁπερῖκησε τὰ λόγια.

Ἀποίλης: τοῦ 1926

(Ἐ τέλος εἰ; τὸ προσεγίε;) Ἐπιανησία

Ἦ ΤΑΝ ΓΡΑΜΜΕΝΟ

Ἦταν γραμμένο στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ σ' ἀγαπήσω τόσο ὅσο ποτὲ σου δὲν θ' ἀγαπηθῆς!... Στὸς χρόμους τῆς ἀγάπης σου βροῆκα μιὰ δυναστευτὴ εὐτυχία καὶ ἡ καρδιά μου, ἀλλοίμονο, ἔκλεισε πιά γιὰ κάθε τι!

Μαζιά σου πέρασα στιγμὲς σκληρῆς. Ναι! στιγμὲς γεμάτες πίκρες, ποῦ στὴν ἀνάμνησί των τὸ μοιάδ μου χάνεται...

Πονοῦσα γιὰτί σκότωνε τὴν καρδιά μου σφίγγοντας τὴν, σφιγτὰ γιὰ νὰ μὴν μπορέσουν ν' ἀντιληφθεῖν, τὸ μεγάλο μου πόνο, ποῦ τόσο πιά πολὺ θεραπεύει καὶ μεγαλώνει ὅσο τὸν κρύβω. Μὰ τώρα; Τώρα στὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ μου στὴν ἐρημιὰ τῆς μοναξιάς μου, θὰ πάρω γιὰ συντροφιά, γιὰ μόνη ἀ ἀνάμνησι μὰ μόνη ἐλπὶδα τῆς λίγης ὁμορφῆς: στιγμὲς γλυκαῖς ὁγωνίος ποῦ πέρασα μαζί σου!...

Θὰ πάρω γιὰ παρηγοριὰ τὴν ἀγάπη αὐτὴ ποῦ τόσ μ' ἔναμε νὰ πονέσω! Θὰ φύγω! Ναι! θὰ φύγω, μὰ ὅχι χαρούμενος ὅχι εὐτυχισμένος γιὰτί, τῶν ματιῶν σου ἢ σκοτεινὴ ἔκφρασι, τῶν ματιῶν αὐτῶν ποῦ ἄλλοτε ἢ φλόγες τρέλαιναν, θὰ μαρτυροῦν πάντα τὸν ἐλθὸ μου πόνο, θὰ μαρτυροῦν τὰ συντρίμματα μιᾶς ἀγάπης ποῦ θάφηγε.

Θὰ φύγω ὅχι γιὰ νὰ χάρισω τὴν εὐτυχία ποῦ εἰ κί ξένο πράγμα γιὰ μένα ἐκεῖ ποῦ ἄλλωστε δὲν μπορῶ γιὰτί... Δὲν ἔχω τὴν δύναμη ν' ἀνβῆσω πιά σὲ τόσο σάλο. Θὰ φύγω γὰ νὰ βῶ τὴν λιμοκί, στὴ λήθη. Μὰ θὰ μπορέσω; Ποῖς ξεύρει! Θὰ φύγω γιὰτί ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, ἔτσι τὸ θέλησε ἢ μοῖρα, ἔτσι ἦταν γραμμένο!...

Κομοτινὴ τῆ 10-26 Θεοχάρης Β. Ζησιάδης.

ΟΤΑΝ ΕΔΥΕ Ο ΗΛΙΟΣ

Ἦταν Ἀπρ' ἡλιος.

Ὁ ἡλιος στή δότι τοι σκορπούσε γύρω κόκκινα, ματωμένα χρώματα καὶ ἡ θάλασσα ἔχει κάτω ἔσομαίτο στή εἰσότη καὶ τῆ γαλήνη. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἡλικίας, ποῦ εἶχε ξεφυγίση κάθε πνοὴ ἀνέμου καὶ κεί πέρα στή πεδιάδα, ἀπλώνετο ἕνα ἀτέλειωτο θαυτοπρόσινο χεῖμα.

Τὸ ἀνοξιότατο ἔχει ὁ δειλινός, ποῦ στή φύσι ἐγέ ετο μία θεα μυσταγωγία, ἔτυχε σὲ μία τυχαία συνάντησι, τὰ ἀντινρήχη τὸ φῶς, κοιλίου τοῦ πρόσωπο τῆς μικρῆς, τοῦ φῶς. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε τόσο καλὰ προσέξει, διοικίη τῆ σιγή καὶ τὸ ὄργισμα ἡ φύσις ἀπὸ τῆ νιοπὴ διάστησι, ἀνάδιδε μεθυστικά καὶ ἤσονινά ἀσώματα.

Καὶ ἔταν φλογισμένος ὁ ἥλιος ἀργά, ἀργά μὲ κόρησι ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο τῆς ἡμέρας θινυζώτανε γιὰ νὰ λουσθῆ στὰ καταγάλανα νερά, διὰ τῆ ἀνταυγίας τοῦ σιγημάτιζε γύρω στὸ λευκὸ κερνίο πρόσωπό τῆς, ἕνα φωστρόφανο! Ὅταν ἔκει κάτω στὸ ἔσθος τοῦ ἀτέλειωτου ὠκεανοῦ λίγο, λίγο σθινότανε ὁ πυρπολητῆς τῆς ἡμέρας, ἀνικρὸ ἐπρόβαλε ἕνα, ἄλλος ἥλιος πὸ φωτεινός καὶ πὸ εθεργετικός, ποῦ μὲ τὰ ἀνήσυχά λάμποντα μάτια τοῦ, φώτιζε τοῦς κοινὰσμένους διαβάτες....

Καὶ ἔταν ἐκεῖνη μὲ τὸ μικρὸ ρόδινο τῆς στόμα μὲ παιδικὴ ἀφέλεια καὶ χάρι, διηγείτο διάφρασα εἰς ἕνα ἐπισόδειο, αὐτὸς μὲ θρησκευτικὴν κατάνυξι προσέδιδε τὸ ἀνικρὸ τοῦ ὄραμα καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν βλέπη μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια σιωπηλὸς καὶ ἄφωνος. Δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ τῆς οὐρανιας ἐρείνης μυσταγωγίας ποῦ τὴν ὥρα αὐτὴ ἐτελεῖτο μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζῃ τὴν ἀουλήματο ὠραιοπῆτος σκηνογραφία καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ κονιά τῆς καὶ νὰ στερηθῆ τοῦ θεοῦ ἐκεῖνου δραματισμοῦ. Καὶ ἔταν ἐκεῖνη μὲ ἕνα παιδικὸ χαμόγελο, μὲ καταδεκτικότητα καὶ καλωσύνη τοῦ ἔδωκε τὸ λευκὸ λεπτοκρομέο χεράκι τῆς, δὲν πρόσεξε καὶ δὲν ἀντελήθη τὸν χαριετισμό.

Τὴν εἶδε ἔπειτα ἀργά—ἀργά, εἰς φωστρόβλο οὐράνιο ἄστρο, νὰ ἀπομακρύνεται, ἐνὸς αὐτοῦ, δὲν ἔδλεπε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν μαγευτικὴν πρώτη εἰκόνα ποῦ ἦτο σκλάβος τῆς καὶ ἀλχμάλωτός τῆς. Καὶ ἔταν ἡ μικρὴ φίλη τοῦ—ποῦ τοῦ χάριζε

τῆ θεία ἔμπνευσι—ἐχάθη ἔκει στὸ ὄφραμα τοῦ ἀνικρὸν δρόμον, τότε ἀντελήθη τῆ σκληρὴ μόνωσι. Ἦτοξε γύρω ἀπὸ ὕψα καὶ ἐρευνητικὰ τὰ μάτια καὶ τὴν ὥρα κείνη ποῦ τὴν ἔλασε ἀπὸ ἐμ πρὸς τοῦ, εἶδε νὰ σθίγη σὲ μὲ σιγή ἡ γόησα σκηνογραφία ἐνὸς ἡ σκριατικῆς πραγματικότης, ἤρχετο νὰ συνεχίσῃ τὸ μακρινὸ καὶ κίωλο πένθος τῆς. **Ν. Α. Λαμπρόπουλος**

Σ' ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΙ ΜΕ ΝΟΙΩΘΗ

Ἦθελα νὰ μόνω ἔκει ποῦ μένεις μοναχὴ σου καὶ πᾶς μπροστά εἰς τὸ Χριστὸ καὶ λὲς τῆ προσευχὴ σου.

Ν' ἀνοῦσω ἀπὸ τὸ στόμα σου μὰ λέξι φῶς μου μόνω ἔαν τοῦ λὲς συγχώραμε ποῦ κἄλλοιγε σταυρώσω.

Κι' ἂν δὲν τοῦ τὸλεγε μικρὴ τὸ στόμα τὸ δικό σου τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔχανες μπροστά του τὸ σταυρό σου.

Ἐρῶ θὰ τοῦλεγα (Χριστέ!) μὲ μάτια δαιμονισμένα μὴ τῆς πιστεύης σὺν καὶ σέ, μὲ σταύρωσε καὶ μένα.

A. X.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἀριστοβουρηματικὸν Διήγημα

ὑπὸ Φιλίππου Καιροφύλα

ΑΝΑ ΤΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΕΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΤΧΟΒΕΝ

Α'

Περιστὸν νομίζομεν νὰ περιγράψωμεν τοῦ μεγίστου τούτου τῶν γερμανῶν μουσουργῶν τὸν βίον, διότι περὶ αὐτοῦ καὶ παρ' ἡμῖν ἀρκετὰ ἐγράφησαν. Περιστὸν εἶναι ἐπίσης νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Μπὸν τῶ 1770 καὶ ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ τὴν 26 Μαρτίου τοῦ 1827, ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν, 3 μηνῶν καὶ 10 ἡμερῶν. Ἐνωρὶς διήγειρεν θαυμασμὸν ἐξαιρουμένων ὡς ἐπιδέξιος πιανίστας καὶ πολὺ ἤρρεσαν τὰ πρῶτα τοῦ ἔργα. Πάντες εἰξεύρουσιν ὅτι ἄγων τὸ 13ον εἶος τῆς ἡλικίας του διωρίσθη εἰς τὸ θέατρον τῆς ἀλλῆς ὀργανιστῆς καὶ ὡς τοιοῦτος ἐστάλη εἰς Βιέννην ἔπου ἐγένετο μαθητῆς τοῦ Μόζαρι. Γνωστὴ εἶναι ἡ δυστυχία του ὅτι ἔχασε τὴν ἀκοήν του καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦ Μουσικοδιδασκάλου καὶ ἀφιερῶθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελοποίησιν, εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα ὑφ' ὀλας τὰς ἐπόψεις ἀνύψωσε τὴν θεῖαν τέχνην καὶ ὀνομάσθη ποιητῆς τῶν τόνων, καὶ μεγαλοφυῖα τῆς συμφωνίας. Εὐρίσκειτο ἤδη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δόξης του ὅταν ἀνέλαβε νὰ μεγαλοποιήσῃ διὰ τὸ θέατρον ἂν δὲρ Βιέν τὸ μελόδραμα Ἐλεονώρα ἡ ὑπόθεσις ὁμοῦ δὲν ἦτο νέα διότι ἐφάνη τὴν πρώτην παλαιῶν δημοκρατικῶν ἀνεμώδους (venulose) τοῦ ἔκτου ἔτους (*) εἰς τὸ ἐν Παρισίοις θέατρον Φεῖδῶ ὑπὸ μορφῆν μελοδράματος τοῦ ὁποῖου ἡ ποιήσις ἦτο τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Νικολάου Μπουῖλι καὶ ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Γναβῶ παρεστάθη ἡ Ἐλεονώρα ἡ Συζυγικὸς ἔρως ἰσπανικὴ ὑπόθεσις εἰς πράξεις δύο.

Ὁ Φερδινάνδος Παῆρ ἐπεχείρησεν νὰ διαπραγματευθῆ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν ἐπιτυχῶς. Παρατηρεῖται ὅτι ὁ Ἰταλὸς οὗτος μελοποιὸς δὲν ἦτο κοινὸς θνητὸς εἶχε δεκαῆξ ἔτη ὅτε ἐπαρεστάθη τὸ πρῶτον τοῦ μελόδραμα Ἐλεονώρα καὶ Βαγγαμπόντι» ἔπειτα δὲ ἐμελοποίησεν Πρετεδέντι Μπουρλάδι. Μεταβάς οὗτος

(*) Ὁ μὴν οὗτος ἤρχετο τὴν 19ην Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 20ης Μαρτίου.

εἰς Βιέννην ἐμελέτησεν τὸν Νουζάρτ' ἔγραψεν ἀκολούθως καὶ ἄλλα μελοδράματα, ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας *Marta di Appella*. Ἐὰν τοῦ Παῆρ τὸ μελόδραμα μετὴν ἤρθεσαν ἰσπανικὴν ὑπόθεσιν δὲν ἐπέζησεν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἔλαβεν ὁμοῦ τὴν τιμὴν νὰ παρακηθήσῃ τὸ Μπεχτόβεν νὰ ἀναλάβῃ νέαν μουσουργίαν.

Ἡ ὀπερὰ σας, εἶπεν ὁ Μπεχτόβεν πρὸς τὸν Παῆρ, μ' ἀρέσῃ πολὺ καὶ μοῦ ἔρχεται ἡ διάθεσις νὰ τὴν ξαναμελοποιήσω. Καὶ πράγματι ὁ μέγας γερμανὸς μελοποιὸς περὶ τὸ τέλος τοῦ 1804 ἤρρησε τὴν νέαν μελοποίησιν ἐν Βιέννῃ διὰ τοῦ ἔδωκε τὴν ἐντολήν ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ θεάτρον, βαρῶνος Μπράουν, νὰ συνθέσῃ ἕνα μελόδραμα. Ἐπὶ δύο ἔτη κατέργησεν εἰς τὴν μελοποίησιν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σινητῆς κατὰ πρῶτον ὑπὸ κακὰς περιστάσεις, διότι ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς παραστάσεως εἶχον ἐσελάσει οἱ Γάλλοι εἰς Βιέννην, φυσικὰ πολλοὶ εἶχον ἀφίσει τὴν Ἀυστριακὴν πρωτεύουσιν καὶ οἱ ἀπομειναντες ὀλίγην διάθεσιν εἶχον διὰ θέατρον· συνεπῶς τὸ ἀκροατήριον συνήσιατο ἐκ Γάλλων στρατιωτικῶν τοῦ Μ. Ναπολέοντος οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνηθισμένοι ἀπὸ ἄλλου εἶδους μουσικῆν ὥστε ἡ παράστασις ἀπέτυχεν.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ Γερμανικὸν λιμπρέττο τοῦ *Soubrette* ἐθεωρήθη ὡς μὴ ἔχον οὐδεμίαν ἀξίαν καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ κακῶς εἶχε διεργυνεύσει τὴν ποίησιν.

Εἰς μίαν συνάθροισιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πρίγκιπος Λυχνόφσκι ἐγένετο συζήσις πῶς νὰ διορθωθῆ τὸ μελόδραμα. Ἡ ἄρτια τοῦ Πιτάρου ἐθεωρήθη ἄνευ ἐπιτυχίας καίτοι ὁ Μπέτχοβεν δὲν εἶχε τιαύτην ἰδέαν· ἀλλ' ὁμοῦς συγκατένευσε νὰ τὴν τονίσῃ ἐκ νέου. Ἀφήρρεσεν μίαν τριφιδίαν κλπ. Καὶ τὸ μελόδραμα τὸ ὁποῖον πρῶτα ἦτο εἰς τρεῖς πράξεις ἔγινε εἰς δύο.

Τοιοιοτρόπως μεταμορφωμένη ἡ Ἐλεονώρα παρεστάθη τὴν 19 Μαρτίου 1809. Ἀλλὰ διὰ τρεῖς φορές! Τῶ 1814 ὁ Μπέτ-

χοβεν ἐπεδιόρθωσε ἐκ νέου τὸ ἔργον τοῦ προσθέσας τὴν ὠραιωτάτην ἀριαντῆς Ἐλεονώρας, καὶ τὴν ἔξοχον τοῦ Φλαρευιάνου. Οὕτως ἐπιδιορθωμένον τὸ μελόδραμμα ἔλαβε τὸν τίτλον «Φιδέλιο».

Ὅταν τὸ μελόδραμμα τοῦτο παρειαθῆ ἐκ δευτέρου ἐν Παρισίοις οὐ βεβήρη ἤς ἐχρησίμευσεν ὡς ἐντερομείζο μετὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως.

Ὁ Φιδέλιο καθὼς τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μότσαρτ Ὁ «Μαγικός Αὐλός». ἔχει διαλόγους εἰς πεζὸν λόγον καὶ εἶνε μόνον ἐν χρήσει μετὰ τὰ κωμικὰ τῆς σήμερον.

Ὁ Μπετχόβεν εὗρε δυσκολίαν εἰς τὴν μουσουργίαν τοῦ Φιδελίου καὶ μετὰ εὐκρινείαν εἰς τὸν φίλον του Τρετςκὴ ἐξομολογήθη «ὅτι πάσχει μεγάλη διαφορὰ μετὰ τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐμπνεύσεως».

Αἱ ἐκδόσεις τῆς Ἐλεονώρας εὐρίσκονται, πρωτοῦ μεταμορφωθῆ ὁ Φιδέλιο, πού εἶδον τὸ φῶς ἐν Λειψίᾳ τῆ ἐπιμελείᾳ τοῦ Μπρέιτκοφ ἢ δὲ σύγκρισις αὐτῶν μετὰ τοῦ μεταμορφωμένου εἶνα: μία σπουδαία μελέτη μεγάλης ὠφελείας.

Εἰς τὸ μελόδραμμα τοῦ Μπετχόβεν δὲν ὑπάρχει ὅτι διακρίνεται εἰς τὰ ἔργα τοῦ Κλέγκ, τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Σποντίνη, τοῦ Βέμπερ διότι ἡ μεγάλη διάνοια δὲν ἤθελε νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, καὶ ἔλεγε: Δὲν θέλω νὰ κάμω τὰ ἔργα μου κατὰ τὸν συρρὸν τὸν νέον, καὶ τὸ πρωτότυπον δημιουργεῖται ἐν ἑαυτῷ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ φαντασθῶ. Ὁ ἔξοχος Ἰταλὸς μουσικοδιδάσκαλος Κερουμπίνης ἄμα ἤκουσε τὸ Φιδέλιο ἔδωκεν αὐτῷ συμβουλὰς τι νὰς περὶ τοῦ τρόπου τοῦ γράφειν, περὶ ἀνθρώπινης φωνῆς, καὶ τοῦ ἐδώρησεν ἀντίτυπον τῆς φωνητικῆς μεθόδου τοῦ Κοσερβατόριο τῶν Παρισίων. Ὁ Μπετχόβεν ἐδέχθη τὰ πάντα εὐμενῶς καὶ ἐφύλαξεν τὸ ἀντίτυπον μετὰ τῶν καλυτέρων του βιβλίων.

Ὁ Βένιερ, Μότσαρτ, Μάιερ, Τζενεράλι, Σαλιέρι, Παϊζιέλο, Τζιμαρόζα, Παἔρ, Γκουλιέλμι, Φιοραβάντι, κλπ. Ὅλοι περίπου παρηκολούθουν καὶ παρεσῆροντο ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς μελοδικῆς Ἰταλικῆς σχολῆς τόσο ἐντυμωμένη, Ἀλλὰ ὁ Μπετχόβεν ἔσχε τὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυΐας του νὰ μελοποιήσῃ ἔργον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχον μετὰ τοῦ συρροῦ.

Σχέσιν πρὸς τὴν σιγητὴν ἔχοντα ἔργα εἶνε τὰ μουσικὰ μέρη καὶ ἄσματα εἰς τὸν «Ἐγμῶν» τοῦ Γκαίτε, διὰ τὰ «Ἐρείπια τῶν Ἀθηνῶν» καὶ διὰ τὴν «Ἠρεμίαν τῆς θαλάσσης» ὡς καὶ διὰ τὸ «Εὐτυχὴς ταξιδιον» τοῦ Γκαίτε τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσε εἰς τὸν μεγάλον ποιητὴν.

Διὰ τὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Μπετχόβεν πρέπει νὰ σκεφθῆ ὅποια ἦτο τότε ἡ σιγήτης μουσικῆ τέχνη τοῦ συρροῦ, διὰ αὐτὸς ἐμελοποίησεν τὸ «Φιδέλιο».

Πλήρης ἐκδοσις τῶν μουσικῶν του ἔργων ἐγένετο τῷ 1861—1865 εἰς εἰκοσιτέσσαρας σειρὰς τῆ συμπράξει πολλῶν εἰδημόνων παρὰ τῶν ἐκδοτῶν Βεράτιοσφρ καὶ Χάιλτερ.

M. M.

ΔΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΩΝ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν τὴν ἐνταῦθα σεβαστὴν Τηλεγραφικὴν Διεύθυνσιν Ἐωτανήσοσφρ νὰ μᾶς ἀφαντήσῃ ἐὰν ἔχομεν ἑλληνικὸν τηλεγραφεῖον εἰς τὴν νῆσον μας, ἢ μόνον διευθύνσιν καὶ ἀποστωτικῶν; διότι ἐωανειλημμένως ἐδώσαμεν, τελευταίως τηλεγραφήματα καὶ δὲν ἐρένοντο δεκτὰ, παρὰ μόνον δι' ἐταιρείας Ἰσπερν.

Ἐπίσης ἐὰν δικαιούμεθα νὰ στέλνωμεν δημοσιογραφικὰ τηλεγραφήματα εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς τοῦ Περιόδικου μας; Καὶ ἐὰν ναί, διατὶ δὲν ἐρένετο δεκτὸν τηλεγραφήματά μας ἀπευδυνόμενον πρὸς τὸν ἐν Πάτραις ἀνταποκριτὴν μας κ. Ν. Λιβαδινόν; Καί, διατὶ δὲν μᾶς ἐωεδώθη τὸ ὕψ' ἀριθ. 6,989 19-4-26 τηλεγραφήμα τοῦ ἀνωτέρω ἀνταποκριτοῦ μας ἀλλ' ἐωεστράφη πρὸς τὸν ἴδιον μετὰ τὴν ἀπρηγορήσιαν «δὲν ἐωεδώθη λόγῳ συνωνυμίας». Ποίας συνωνυμίας; Καὶ εἰς τὴν ὑποπρῆσιν τοῦ τηλεγραφεῖου εἶναι γνωστὸς ὁ διευθυντὴς μας, καὶ οὔτε ἄλλος δημοσιογράφος μετὰ τὸ ἴδιον ἐωώνυμον εὐρίσκειται ἐν Ἐακύνθῳ.

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ἘΝΑ ΝΕΙΟΣΚΑΦΤΟ ΜΝΗΜΑ

ΑΥΤΗ ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ

Μακροῦ μας πέταξες κι' ὄλοι σὲ κλαίμε τὸν πόνο πῶχουμε, γιὰ σένα λέμε. Ἐφυγες κι' ἄφησες μάνα καὶ μὲν πού κλαίει καὶ δέρεται καὶ μᾶς μαρμαίνει.

Εἶρθες σιὸ κόσμον ὡσὰν μπουμπουκάκι, ἀθῶα γάπησες σὰν τὸ παιδάκι. Μὰ σὲ γελάσανε καὶ σοῦπαν ψέμμα γιὰτὶ δὲν εἶχανε σιὸ μούτρο αἷμα.

Καὶ σὺ π' ἀγάπησες μετὰ τὴ καρδιά σου κι' ὅπου δὲν δίστασες καὶ τὰ λεφτά σου, Κι' αὐτὰ νὰ δόσης, γιὰ νὰ γλυτώσης κακούργου σπλάγνα νὰ ξημερώσης.

Δὲν μπόρησες βέβαια νὰ μᾶς μιλήσης γιὰ κείνον πούλπιζες, σὺ νὰ φιλήσης. Γι' αὐτὸ μᾶς φεύγεις, τὰ πάντα ἀφήνεις καὶ χάρον ποτηρί σιὰ χεῖλη πίσεις.

Κοιμήσου ἀναπαύσου, σιὸ χῶμα σκεπάσου καὶ μᾶς ἄς δέσῃ ἢ πικρὴ συμφορὰ σου. Δημονόματα δὲ, τὴ μάνα στοχάσου συγχώρα μας ὄλους κι' αὐτὸ τὸ φονιά σου. 14 Μαρτίου 1926 Α. Ι. Ζῶντιος

Αὐγὴ Ἀπολιύτικη γλυκεῖα τὰ σήμαντρα χυπᾶνε, δὴ ἀδελφοῦλες γκαρδιακῆς σιτὴν ἐκκλησία τραβᾶνε.

Ἐχτὲς ξεμολογήθηκαν καὶ σήμερον πηγαίνου, σιτὴν ἐκκλησία γιὰ κοινωνία κι' ἐμπρὸς ἐκεῖ προσμένου.

Προσμένουνε τὸ λειτουργὸ πού θὰ τοὺς πῆ μ' ἀγάπη, προσέλθετε νὰ βάλετε τὴ κοινωνία σιὰ βάθη.

Σιὰ βάθη τῶν ἀγνῶν ψυχῶν τῶν κοριτσιῶν πού τρέμου, ποιοὺς τάχα νάχη, θέσι ἐκεῖ, πανύμνητε Θεέ μου!

Ποιὸς ἄλλος, ἀπ' τὸν ἔρωτα τὴν ὥρα ἐκείνη μπαίνει, σὲ σιτήθος πού ἀπὸ τὸ αἶσθημα γλυκὰ - γλυκὰ ἀνασαίνει;

Αὐγὴ 16ης Ἀπριλίου 1926 Α. Ι. Ζῶντιος

ΠΟΘΟΣ

Νὰ ταξιδέψω πῆθησ σὲ κάποιαν ἄλλη χώρα καὶ πίσω σ' ἄγρια μπόρα τρελλὴ νὰ μ' ἀκλουθῇ

νὰ κρύβῃ τὸ καρδί μου, ὡς νὰ χαθῇ μιὰν ὥρα καὶ νὰ τοῦ δίνῃ φέρα νὰ φτάσῃ ὅτε ποθεῖ.

Δὲν θέλω νὰ με νοιώσουνε μάτι δικὰ καὶ ξένα ξερὰ ἢ δακρυσμένα γιὰ πού θέ ν' ἀνοιχτῶ

κι' αὐτὰ τ' ἀστέρια τ' ἀστράτα, τῆς κόρης, τὰ θλαμμένα ὅτε κι' αὐτὰ ὠμμένα πού πάω νὰ κρυφτῶ.

Νὰ φτάσω σὲ πανέρημο κι' ἀπὸ κρημνὸ ἀκρογιαλῆ σὲ μοναξιά μεγάλη ἀγνώριμη ξερὴ

ν' ἀκούω ἐκεῖ τὰ κύματα γεμάτα ἀφροὺς καὶ ζάλη νὰ ψάλλου, θλίψη ἄλλη σὲ μιὰ στροφή ἀλμυρῆ.

Νὰ λένε πῶς σιὸν τόπον μου μετὰ κλαῖν γιὰ πεθαμένο πῶς μ' ἔχουν σκεπασμένο σὲ νεκρικοὺς λιγμοὺς

καὶ μετὰ τὸ δάκρυ σιτᾶντας σιὸ κύμα τ' ἀπρισμένο νὰ κλαίω τὸ κουρασμένο τὸ μαῦρο μου κορμί.

Διον. Ἰω. Τσακασιάνος

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΑΦ' ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ἀθήναι Μάρτιος 1926

Ὅλος ὁ κόσμος τῆς Ἀθήνας εἶχε ξυπνήσει τὴν αὐγὴ τῆς Ἐθνικῆς γιορτῆς γιὰ τὴν τρέξη στὸ προσκλήνυμα καὶ νὰ προσφέρει τὴν ἀγνὴ του προσευχὴ, κάποια ἰδανικὰ θυσία ποῦ στὸ βωμὸ μέσα κάθε ἑλληνικῆς ψυχῆς ἔχει τὸ κόμισμα τῆς λευτεριᾶς στὸ ἰδανικὸ προσκυνητήρι.

Ἦτανε τὸ ἐθνικὸ ξύπνημά ποῦ τὸ προκάλεσε κάποιο πόνος καὶ κάποια χαρὰ καὶ κάποιο περασμένο μεγαλεῖο ποῦ γνωρίζανε ἢ σκλαβωμένες ψυχές, καὶ ἦτανε ὁ ἦχος ποῦ σηκώνει τὸ εἶναι τῆς ψυχῆς μας ἀφ' τὸν τάφο στὴν ἀθανασία, ἦτανε ἕνας ἦχος ἀγγέλου πρὸς τὴν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος, ἦτανε ὁ ἦχος ὁ παλιὸς ποῦ γεμίζει τὰ ἀφτιά καὶ τίς ψυχές μας, μὲ τὸ (μὲ μῖας ἀνοίγει ὁ οὐρανὸς τὰ σύγνεφα μεριάζον, οἱ κόσμοι μείνανε βουβοὶ, παράλυτοι κωτίζουσι) καὶ μὲ τὸ σάλπισμα αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸ σηκωθήκανε οἱ Ἕλληνες σὰν τοὺς παλινοὺς καιροὺς μὲ λάβαρα μὲ σπαθιά καὶ μὲ ντουφέκια καὶ τρέξανε στοὺς δρόμους καὶ στὸ Στάδιο γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύουνε ὅσους ἦτανε ἀλάργα.

Διακόσιες χιλιάδες ἑλληνικὲς ψυχές μὲς τοῦ Σταδίου τὸν στίβο μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους, ἐκείνοὺς ποῦ πάλι θὰ τοὺς ὀδηγήσουνε στὴ δόξα καὶ στὴ νίκη, ἦτανε μαζωμένοι καὶ ἔκαναν μία μυστικὴ παρὰ προσευχὴ π' ἀρχίζει ἀπὸ (τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ) καὶ τελειώνει (στὴ νύφῃ τὴν παρθένῃ).

Θάταν ἱεροσουλία νὰ μὴ γονατίσουν ἢ ψυχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὀμπρὸς σὲ τέτοιο θρησκευτικὸ προσκλήνυμα καὶ ἐθνικὸ τῆς δόξας μεγαλεῖο.

Ὅλοι κλαίγανε, ὅλων ἡ ψυχές ἦτανε βου-

τηγμένες μὲς τὸ κλάμα, μέσα στὸ κλάμα ποῦ δὲ χόνουνε τὰ μάτια ἀλλὰ ἢ ψυχές ἢ πληγωμένες) γιὰ τὸ ὅλον τὴ κορομιά ἦτανε τρυπημένα μὲ τὰ βόλια τῆς σκλαβιάς καὶ τὰ κορομιά τοῦ μαρινοῦ.

Τριάντα δεσποτάδες στὴν ἀράδα μὲ πατερίτσες καὶ σταυροὺς, ὅλα τὰ σχολιταροῦδια μὲ τίς σημαῖες σὶὰ χέρια, ἀξ)κοὶ μὲ τὰ σπαθιά καὶ ἢ στρατιῶτες μὲ ντουφέκια δοκίζοτανε ἢ ψυχές τους στὴν ἐλευτεριά ἢ τὸ θάνατο!

Τὰ κανόνια ἀπ' ὅλες τίς μεριές καὶ ἀφ' τοῦ Ἀνκαβητιοῦ τὸ κορομιά κτυποῦσανε τίς γότες ποῦ κομπανιάριζε ὁ Σολωμὸς μὲ τὸ «σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴ» καὶ κάποιες μάνες μανροφορεμένες μὲ τὸ κεφάλι τους ψηλά, γιὰ εἶχανε χαμένα τὰ παιδιὰ τους μὲς τὴ μάχη φωνάζανε σὰν Γερμανοὶ Πατρῶν στὴν Ἁγία Λαύρα ἐμπρὸς γιὰ τὴν ἐλευτεριά χτυπαῖτε ἐμπρὸς παιδιὰ....

Ἄνδρας Κ. Ἐένος

Κυριακοσία Μάρτιος 1926

(Τοῦ ἀντααοκριτοῦ μας)

Τὴν 25ην Μαρτίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, ἐδόθη ἐρασιτεχνικὴ παράσταση, ὑπὲρ τῆς Ἀρεσπορικῆς Ἀμύνης, ὑπὸ ἐμλου μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου μας, μὲ τὸ πατριωτικὸν δράμα ὁ «Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου» τοῦ Περρσιάδου.

Ἡ Δνὶς Φωτεινὴ Σεβδαλῆ ἔπαιξε, ὡς «Φρόσω» πολὺ θα μάτια τὸν ρόλον τῆς, προκαλέσασα τὸν γενικὸν θαυμασμὸν. Τοὺς τελευταίους λόγους τῆς ὡς ἄνω Δδὸς διεδέχθη θύελλα χειροκροτημάτων. Ἀρκετὰ καλὰ ἔπαιξε καὶ ἡ Δνὶς Αἰκατερίνη Παπανικολοπούλου ὡς «Κρίνω» ἣτις καὶ ἐχειροκροτήθη παταγωδῶς.

Ἐπίσης πολὺ ὄμορφα ἔπαιξαν αἱ Δδες Β. Ἀναστασοπούλου καὶ Ε. Δουλογγέρη.

Πάντες οἱ ἄρρενες ἔπαιξαν καλὰ, ἐξαιρετικῶς δὲ κ. Κ. Παυλὸς οὐλὸς ὡς «Πήλιο Γούνης», ἔπαιξε θαυμαστὰ τὸν ρόλον του, χειροκροτηθεὶς διὰ τοῦ πλήθους. Καθῆρον ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένον, θεωροῦμεν εἶα καὶ ἐμμοσία συγχάρωμεν τοὺς καθηγητὰς κ. κ. Δ. Λαγόν καὶ Καπαρόν. οἱ ἄνευ ὑπεραποθώπως ἠργάστησαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ δράματος καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἀρεσπορικῆς ἀμύνης. Αἱ εἰσπράξεις ἀνήλθον εἰς ἔσραχμας 4,500. Α. Α. ΚΟΚ.

Γραμματοκεβώτιον

κ. Ν. Ἀθήνα Φιλιακοῦ. Ἐλήφθησαν πάντοτε σὰ ἔχμεν ὑπ' ὄψιν μας. — κ. Διον. Κεφαλήν, Θεσπικῆν. Σα: ἐστειλωμεν καὶ διὰ δευτέρου φερέ τὰ εἴδη φύλλα ποῦ μᾶ. ἐζητήσατε. — κ. Ἰω. Μπαρδατόπουλον, οἰκ. Ἐξορον, Κιάτων. Ἐλήφθησαν δεσφ. τριάνοντα, εὐχαριστοῦμεν θερμότερα, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἀντ)χόν μας κ. Ἀργυροπούλον θὰ λάβατε τὴν σχετικὴν ἀποῖειξιν — κ. Ν. Α. Λομπρόπουλον, Γαργαλίνου. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. — κ. Βάϊσον Μπουζιώτην, Λάιστι. Συστημένα σας ἐλήφθη δεγόμεθα εὐχαρίστως συνεργασίαν σας, ἀνάγκη ἔμοις νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὄρους τοῦ Περιδικοῦ μας. — κ. Ἄνδρ. Κ. Ἡλιακόπουλον, Μερότη Μεσσηνίας. Ἐτήσια ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψμεν καὶ ταχ) κῶ. — κ. Ἄνδρ. Κ. Ἐένον, Ἀθήνας Ἡ ἀπὸ 22-3 25 ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἐὰ πούνημα τὰ σας καλὰ καὶ τὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας. — κ. Γ. Ἀντωνόπουλον, Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν δεσφ. 152 εὐχαριστοῦμεν θερμότερα. — κ. Γ. Κωνσταντίνου, Καλάμας. Θεμὰς εὐχαριστίας διὰ τοὺς 26 συνδρομητὰς ποῦ μοῦ ἐκάνατε. — κ. Βασ. Πιλάλην, Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ κομωδία θὰ δημοσιε)θῇ μὲ τὴν σειρὰν τῆς. Παρακαλοῦμεν, διὰ τὴν τάξιν, νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὄρους συνεργασίας τοῦ Περιδικοῦ μας. — κ. Α. ΚΟΚ. Κυπαρισσία. Δημοσιεύεται. — κ. Μ. Α. Κ. Ἐένον Ἀθήνας. Ἐπίσης. — κ. Δ. Γ. Κανελλόπουλον, Μεγαλὰ. Ἐλάβημεν τὴν ἐπιστολήν σας, ὁ κ. Π. Θ. Θεοφιλόπουλος ἔλαβε τὰ δύο πρῶτα φύλλα διατὶ δὲν τὰ ἐπέστρεψε: Ἐν πάτη περιπτώσει τὸν διαγράφωμεν — κ. Μ. Ζωγράφου, Πράξι. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς 4 νέους συνδρομητὰς ποῦ μᾶ: ἐκάνατε. Ἐλήφθησαν δε.

60 — κ. Μ. Δ. Σ. Ἀθήνας. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ποῖος εἶθε. Ἐμμετρεῖσθε εἰς τὸν περιοδικὸν καὶ τὰ ἔργα σας καὶ ἀνῆσθε τὸ ὄνομά σας, τί θέλετε νὰ σας εἴπωμεν δι' αὐτὰ; Ἐν πάτη περιπτώσει εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. — κ. Θεοφ. Β. Ζησιάδην, Θεσπικῆν. Ἐλάβημεν τὰς ἐξομῆνας συνδρομὰς τῶν κ. κ. Γ. Εὐφράδην, κλητήροῦ καὶ Στρατοῦ Φωτιστοπούλου, τῶν ὁποίων ἀποστειλωμεν καὶ τὰ ἀπὸ 1ης Μαρτίου φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν ἀμφοτέρου θερμότερα. — Αἰδεσιμώτατον κ. Π. Κέρδρον, Θεσπικῆν Ἡ ἐξ 120 δραχμῶν ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Θεμὰς εὐχαριστίας. — κ. Ἰάσον Ζαχαλακῶ. Νησον Καλομῶν. Ἐλήφθη ἢ ἐκ 330 δραχμῶν ἐπιστολή σας καὶ σὰ; εὐχαριστοῦμεν θερμότερα. — κ. Χαράλαμπαν Ζούτραν, Μουζακί. Ἐλήφθησαν, μαζί μὲ τὴν ἰδικὴν σας, καὶ αἱ ἐξομῆσαι συνδρομὰς τῶν κ. κ. Ἰω. Δημ. Ζούτρα, Πανακχωτῆν Κούστη Μερσιῦ 7ης, Ν. Παλαιοποδάρου, Λοβοῦ, Διον. Κούστη, καὶ Νικ. Καραμαλίκη Εὐδῆ. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα ὅλου. — κ. Ἄνδρ. Α. Βιτσον, Βασιλικόν. Ἐλήφθησαν δεσφ. 15. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Ἀντωνόπουλον, Τρίπολιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διὰ τὰς ἐνεργείας σας, τοῦ κ. Π. Παπαναστασίου εἰς Κωσπολίην καὶ τοῦ κ. Π. Παπαδημητρίου εἰς Τσιπινὴν στέλλομεν τακτικώτατα τὸ φύλλον.

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

«Ἐλπίς» ἐφημερὶς Κερκύρας.

«ἩΩΣ» Δεκαπενθ. φιλοσοφικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Ἄνδ. Ζώντου. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδικὸν κυκλοφορῶν κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς 4.000 φύλλα ὑποσηρίζεται μετὰ φανατισμοῦ ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ πολυπληθεῖς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητὰς του. Ἡ ποιότης καὶ ἐκλεκτὴ ὕλη του τὸ καθιστᾷ ὀμολογουμένως ἄξιον τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν φίλων του. Ὁ κ. Ἄνδρ. Ζώντος καταβάλλει ἀξιεπαινοῦς προσπαθείας διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸ περιοδικὸν του τέλειον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ θερμότερα τῶν συχα-

ρητηρίων μας εἰς τὸν φιλοπόδοτον καὶ ἐκλεκτὸν συνάδελφον ὅστις ἀνεδείχθη τελευταίως ἀκούστος σκαπανεὺς τῶν γραμμάτων.

«**Νέα Κόρινθος**» ἡμερησίς Κορίνθου.

«**ΗΩΣ**» Ἀπὸ τῆς προσεχούς ἐβδομάδος ἀνακαινιζόμενον πλεῖον τὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν τῆς Ζακύνθου ἢ «**Ηὼς**» θέλει κυκλοφορήσει καὶ ἔλασαν τὴν Ἑλλάδα μὲ ἐλλειπὴν συνεργασίαν Ἑλλήνων λογίων. Πρὸκειται περὶ περιοδικοῦ τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐμφανισέως του καὶ τὸ ὁποῖον θέλει τύχει καθῶς ἔχομεν πεποιθῆσιν ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστών μας. Τῆς συνεργασίας ταύτης μετέχει καὶ ὁ ἡμέτερος συνεργάτης ὁ Περαισιχὸς. Θὰ πωλεῖται τοῦτο εἰς τὸ χωριὸν πωλεῖον Ἀδελφῶν Σκουιέρη.

«**Μεταβολή**» ἡμερησίς Μεσολογγίου.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 13ον τεῦχος τοῦ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλοῦ περιοδικοῦ «**ΗΩΣ**» τῆς Ζακύνθου εἰς τὸ ὁποῖον συμπληρώσαν ἕως ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, ἢ «**Μεταβολή**» ἀπευθύνει πᾶς καλλιτέρας τῆς εὐχάς.

«**Κήρυξ**» ἡμερησίς πολιτικὴ Χανίων Κρήτης.

Ἐξεδόθη ἐν Ζακύνθῳ, καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ «**ΗΩΣ**» τὸ δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν περιοδικόν, μὲ ὕλην πλουσίαν, καὶ εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσαν.

«**Ἐλπίς**» Ζακύνθου.

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Μαρτίου τοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «**ΗΩΣ**» μὲ ποικίλα περιεχόμενα. Τὸ νέον φυλλάδιον εἶναι καλλιτεχνικῶς τυπωμένον καὶ τιμᾷ τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοὺς τυπογράφους. Ἦδη θὰ ἐκδίδεται κατὰ δεκαπενθήμερον.

Ἐκδόσεις

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδας.

— «**ΜΠΟΥΚΕΤΟ**», εἰς τῶν καλλιτέρων ἑλληνικῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν.

— «**ΜΕΛΙΣΣΑ**» ὠραία εἰκονογραφημένη οἰκογενειακὴ ἐβδομαδιαία ἐπιθεώρησις.

— «**ΥΓΕΙΑ**», μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν μὲ ὕλην πλουσίαν καὶ εἰς ἄκρον ἐνδιαφέροντι.

— «**ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ**», ὠραῖον μηνιαῖον μαθητικὸν περιοδικόν.

— «**ΝΕΑ ΕΠΙΟΧΗ**», ἐβδομαδιαία πολιτικὴ οικονομολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις.

— «**ΖΩΗ**», ἐβδομαδιαῖον θερηονευτικὸν περιοδικόν.

— «**ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ**», Μηνιαία μεταφυσικὴ, φιλολογικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἐπιθεώρησις.

— «**ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΤΑΧΥ ΡΟΜΟΣ**», μηνιαῖον εἰκονογραφημένον γεωργικὸν περιοδικόν.

— «**ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ**», μηνιαῖον θερηονευτικὸν περιοδικόν.

— «**ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ**», μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικόν.

— «**ΕΞΕΛΙΞΙΣ**», ἡ μεγαλιτέρα εἰκονογραφημένη ἡμερησίς τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀνεξίτητον περιεχόμενον τὸν Συλλόγον Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ Καλλιτεχνίας.

— «**Η ΚΛΗΜΕΡΙΝΗ**», ἡμερησίς πολιτικὴ οἰκονομολογικὴ καὶ τῶν εἰδήσεων.

— «**ΕΛΙΓΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ**», μεγάλη πολιτικὴ καὶ οἰκονομολογικὴ ἡμερησίς.

— «**ΕΛΛΗΝΙΚΗ**», ἡμερησίς πολιτικὴ οἰκονομολογικὴ καὶ τῶν εἰδήσεων.

— «**ΑΙΚΑΔΙΚΟΝ ΒΗΜΑ**», ἡμερησίς πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ.

— «**ΚΑΘΑ**», Ἀργοναυτικὸν ἐβδομαδιαία πολιτικὴ ἡμερησίς.

— «**ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ**», ἡμερησίς τῶν ἀπανταχῶς Κεραλλήνων, ἐκδίδεται ἐν Ἀργοσταλίῳ.

— «**ΘΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ**», μηνιαῖον περιοδικὸν ἔργον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἑπαλλήλων τῆς ἑταιρίας Ἦσδερον ἐκδίδεται ἐν Σύρῳ.

— «**ΩΡΑ**», ἐβδομαδιαία ἡμερησίς Κερκύρας.

— «**ΕΛΠΙΣ**», διεβδομαδιαία πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ἡμερησίς Κερκύρας.

— «**ΑΜΑΛΙΑΣ**», ἐβδομαδιαία πολιτικὴ ἡμερησίς Ἀμαλιάδας.

— «**ΝΕΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ**», ἡμερησίς ἀνεξάρτητος ἐβδομαδιαία ἐκδίδεται ἐν Κορίνθῳ.

— «**ΕΡΕΥΝΑ**», κοινωνιολογικὴ ἐβδομαδιαία ἡμερησίς Αἰγίου.

— «**Η ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ**», ἡμερησίς 159 ἡμέρας κοινῶν τῶν κτηματιῶν τοῦ Ἄργους ὅπου καὶ ἐκδίδεται.

— «**ΕΛΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ**», μηνιαῖον Περιοδικόν.

— «**ΠΑΝΑΡΓΕΑΚΗ**», 159 ἡμέρας κοινῶν λογιῶν καὶ πολιτικῆς ἐφημερίδος Ἄργους.

— «**ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ ΚΗΡΥΞ**», ἑβδομαδιαία ἀνεξάρτητος ἡμερησίς Κορίνθου.

— «**ΕΛΠΙΣ**», ἐβδομαδιαία ἡμερησίς ἐκδίδεται ἐν τῇ θῷ.

— «**ΑΘΗΝΑ**», μηνιαῖον φιλολογικὸν ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

— «**Η ΣΑΡΑΥΧΗ**», 159 ἡμέρας πνευματικὸν περιοδικόν.

— «**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΤΑΧΥ ΡΟΜΟΣ**», ἐβδομαδιαία ἐκδόσις «Ἐλευθεροῦ Βήματος».

— «**ΤΟ ΦΩΣ**» δεκαπενθήμερον ἐκπαιδευτικὸν ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν ἐκδίδεται ἐν Ἡρακλεῳ Κρήτης.

— «**Η ΕΙΔΗ**», ἡμερησίς ἐθνικὴ ἡμερησίς ἐκδίδεται ἐν Ἡρακλεῳ Κρήτης.

— «**ΜΕΤΑΒΟΛΗ**», ἡμερησίς ἐβδομαδιαία ἐκδίδεται ἐν Μεσολογγίῳ.

— «**ΕΘΝΙΚΗ ΕΙΔΗ**», ἐβδομαδιαία ἡμερησίς Φιλιατῶν.

— «**ΧΡΕΟΝΟΤΡΙΒΗΜΑΤΑ**» ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις εἰς κομψότατον τεῦχος ἐν πολλῶν σελίδων τὰ λυρικά ποιήματα τοῦ συμπολίτου μας κ. Β. Παπαγεωργιοπούλου. Τὴν ἀπόκλισην τῶν συνιστῶν θερμότητων εἰς τοὺς ἀναγνώστους μας. Πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ τιμῶνται δραχμᾶς 15.

— «**ΨΥΧΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**» καὶ ἄλλα διηγήματα. Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη κομψὸν φυλλάδιον τοῦ νεοῦ κ. Δημ. Κ. Ἀποστολοπούλου.

— «**ΓΚΑΘΙ**», 159 ἡμέρας σατυρικὴ ἡμερησίς Ζακύνθου.

— «**ΜΕΤΑΡΡΕΘΜΙΣΙΣ**», ἐβδομαδιαία πολιτικὴ ἡμερησίς Λαμίας.

— «**ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ**». Ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ λόγιου κ. Αἰμιλίου Καραγεωργίου καὶ τοῦ φιλοπόδοτου κ. Ν. Γεωργιάδη ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον τεῦχος — μηνίως Ἀπριλίου — τοῦ νέου φιλολογικοῦ καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ Περιοδικοῦ «**ΑΘΗΝΑ**» εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου τούτου περιοδικοῦ. τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τὴν πρῶτην τῆς ἐκδόσεώς του ἡμέραν ἐπεβλήθη διὰ τὴν σιδηρότητα του, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον συνεργάζονται οἱ περὶ γνωστοὶ λόγοι τῶν Ἀθηναίων. Διαβάξομεν τὰ ἐξῆς. Ἀπόσπασμα ἐπὶ τὸ νέο ἀνέδοτο,

μυθιστόρικα «Ἴνασι σύγχρονος Μεσαιῶνα» τοῦ συμπολίτου μας κ. Γρ. Ξενοπούλου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφῶτο... ἰαθωτῆς καὶ ἀστρέφει — πρῶτον ποὺ δὲν κάνει κριμὰ ζημία εἰς τὴν ἀξία τοῦ ἔργου — τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων τοῦ τύπου Κ. Π. Τὸ ζυχοροπλάστη Ντιγόρο τὸν κάνει Ντιγόρο, τὸν κουρέα καὶ χοροδιδάσκαλο Κουρσέτι τὸν κάνει Κουρσέτι, καὶ τὸν Σκουριῶτα Σκουριῶτα, μελέτη περὶ δημοτικῆς καὶ καθαρῶστα, τοῦ κ. Αἰλ. Καραγεωργίου, ὡς καὶ ἄλλων τοῦ ἴδιου περὶ τῶν 12 μεγάλων συγγραφέων τῆς Ἰταλίας, τὴν Γαλλικὴν φιλολογία καὶ φιλοσοφία τοῦ 18ου αἰῶνα ποιήματα τοῦ κ. Κ. Παζομά, Μιρτωτίστας τοῦ κ. Τέλου Ἀγγρα, τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Α. Ζώντου, ξένη Ρωσικὴ λογοτεχνία εὐθυμογραφήματα κλπ.

Ἐν γενεῇ τὸ νέον αὐτὸ Περιοδικόν δὲν εἶναι μόνον τερπνὸν ἀνάγνωσμα ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ περιοδικὰ ποὺ τέμπουν καὶ συγγένως διδάσκουν ἢ «Ἡὼς» ἀπευθύνει καὶ δημοσίᾳ τὰ θερμότης συγγραφεῖς εἰς τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ νέου τούτου Περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον θερμῶς συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀναγνώστους τῆς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ ΒΥΘΟΥΛΚΑ

Μέσα στὰ εἴκοσι δύο σου χρόνια ἦρδε ὁ χάρος νὰ κώψη τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου γιὰ νὰ σὲ φέρῃ μακρὰ μας, μακρὰ ἀπὸ κείνους σοῦ σ' ἀγαπήσαν, μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σου ἀδελφοῦλα σοῦ τώρα μόνη της εἶνε ἀδύνατον νὰ ωρηγορηθῇ γιὰ τὸ χαρὸ σου.

Τὸ ὄμορφό σου κεφαλάκι σοῦ ὄλοι ωρημέναμε νὰ τὸ δοῦμε νὰ φορέσῃ στεφάνι τοῦ γάμου, στεφάνι τοῦ χάρου τώρα τὸ σκεπάζει, καὶ τὸ ὄμορφο σου τὸ κορμὶ νοσηρὸ φῶμα, τώρα τὸ σκεπάζει κ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χῶμα μαζί κ' ἡ κρῶμα ὠλάκα.

Ὅλοι κείνοι σοῦ σ' ἀγάπησαν ἀλήθειαν δᾶρονται νὰ ραντίξουν τὸ μνήμά σου μὲ

τ' ἀγαπημένα σου καὶ γὰρ μακρὰ ἄν' τὰ βίβρα ραντίζω μὲ ἀλμυρὰ δάκρυα τὸ νεοσκαιμένο τάρου σου καὶ σοῦ εὐχομαι τὴν γαίαν ἐλαφρᾶν.

Δεσφίκη Μάρτης 1926

Μαρίκα Μαωζιάν

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΤΑ ΦΙΛΙΚΑ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ὁ νεαρὸς συμπολίτης μας καὶ συνεργάτης τῆς «Ἡῶς» κ. Μίμη Καψάσκη ἐξέδωσε ἐν Ἀθήναις κομφοτάτον, ἐξ 160 σελίδων, βιβλίον μὲ διάφορα σκίτσα καὶ εἰκόνας. Εἰς τὸ φιλικὸ αὐτὸ βιβλίον συνηργάσθησαν οἱ κ. κ. Ἀλέκος Ἀργυρίου, Τώνης Βασιλάως, Πέτρος Παρῶσης, Γιάννης Χιωτόπουλος καὶ οἱ σκιτσογράφοι κ. κ. Ἀνδρέα: Καραντζᾶς καὶ Γιάννης Φιλίππου. Ἀντὶ ἀσπῆς ἄλλης κριτικῆς τοῦ βιβλίου τούτου, ποῦ εἶναι γραμμένον μὲ τὸ σημερινὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς, παραθέτωμεν ἐδῶ μέρος τοῦ προλόγου του: «... Καὶ κἀνονία: ἔτσι δὲν γελᾶμε κανένα ἀνύποπτο ποῦ διαβάζομε τὰς μὰς θὰ ὠφελήθῃ. Τώρα ὅμως μπορεῖ κάπου, κάπου νὰ τὸν κἀνωμε νὰ γελᾶσῃ.

Δὲν προσθέτομε τίποτα, ἀλλὰ δὲν χαλάμε καὶ πολλὰ πράγματα. Τὸ βγάζομε λοιπὸν πρῶτα γιατί θὰ χαροῦμε μεῖς κα' ὕστερα γιατί ἴσως θὰ βροθοῦν πολλοὶ ποῦ θὰ βροῦνε πολλὰ μὰς ἀστεῖα πειτυχημένα καὶ θὰ χαροῦσῃμε ἔτσι σὲ μερικουὺς καμμίαν ὥρα εὐχάριστη.

Ἄν, ἀναγνώστη, οἱ ὄρες σου εἶναι πολὺτιμες, ἂν εἶσαι κἄπως προχωρημένος τὰ χρόνια καὶ οἱ εὐθυμες ἱστορίες σὲ πειράζουν στὰ νεῦρα, ἄφησε τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ μὴ γάνης τίς ὄρες σου.

Ὅσοι γράφομε

Αὐτὰ γράφουν οἱ συνεργάται τῶν «Φιλικῶν» τῶν ὁποίων τὸ διάβασμα χαρίζει πραγματικὰς ὄρες εὐθυμες. Τὸ καλοτυπω-

μένο καὶ καλογραμμένο αὐτὸ βιβλίον μὲ τὸν πλοῦτον τῶν σκίσεων του πωλεῖται ἀντὶ 18 δραχμῶν τὸ τεῦχος ἀπὸ τὸν ἐκδότην του κ. Μίμη Καψάσκη—Κατῆθη 3 Ἀθήνας.— Ἡ Ἡῶς» θερμῶς συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς ἀπό τῆσίν του.

Κοινωνικά

Νικίλαος Δερμεζής

Βικτωρία Χρ. Ρώσση

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἰακινθῶναις

Διονύσιος Κωνσταντῆος

Τεωφῶτα Λυκομήτρου

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀργεῖ.

—Ὁ κ. Γεώργιος Σ. Κωτσάκης καὶ ἡ εἰς Ἀλεξάνδρην Πάτρια ἠρραβωνίσθησαν ἐν Ἀμρυσιῶν. Θε μὰς εὐχάι. Ν. Κ.

—Ἀρκετοὶ ἐξ Ἀθηναίων γάμων τῶν ἐσφτῶν τοῦ Ἀγίου Πάτρου, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, ζωγράφος καὶ συνεργάτης κ. κ. Δημήτριος Πελεκᾶσης:

—Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας παρελείφθησαν, ἐκ τῆς μεταφράσεως τοῦ δράματος Ὀύγος Φωσκολος τοῦ κ. Σπ. Δε-Βιζῆ τρεῖς σημεῖωσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ περιληφθοῦν, μὰζι μ' ἄλλα σπουδαία τυπογραφικὰ λάθη ποῦ ἔγιναν εἰς τὴν προσεχῆ 4ην συνέχειαν.

—Σελίς πρώτη στίχος 6' νὰ ἀνγκυρωθῇ τοῦχος 15ον ἀντὶ 14ον.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΔΕΡΜΑΤΩΝ

Δ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΟΣ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ἰδουθεῖσα ἐν Ζακύνθῳ μὲ τὸν σκοπὸν τῆς τελείας κατεργασίας παραλλήλου πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν τοιαύτην τῶν δερμάτων καὶ ἐμπορίας αὐτῶν.

(Σημ. «Ἡῶς».) Οἱ καταναλωταὶ δερμάτων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἰδίως οἱ Ζακύνθιοι, ἱερὸν ἔχουσιν ὑποχρέωσιν, νὰ ὀποσηριξῶσιν τὴν ὡς ἄνω ἐταιρείαν ἢ ὁποῖα τιμῆ τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν καὶ τὸν τόπον μὰς ἰδιαίτερος.

